

SÉRTŐ KÁLMÁN VERSEI

Enyhe vád

A képviselőjelölt, legyen az kormánypárti,
Ellenzéki vagy önjelölt, a programbeszédében
A következőket mondja az ellenfeléről:

Az én ellenfelem igen derék ember,
Mert az adóssága nagyobb, mint a tenger.
Kettőnek tartozik, fűnek és a fának,
Azokon belül a kerek nagyvilágnak.
Aratni szeretne, ahol más vetett el,
Csúnya bigámiát hatszor követett el.
Vagyis, igen tisztelt választó polgárok,
Sáros a lelke, mint eső után árok.
Ha kell: magyar, ha kell: zsidó, ha kell:

Egykanálnyi vízben megfojtana népet,
Részeges, csavargó, hazug és lump fráter.
Azért nem lehetett bakáéknál frájter.
És hamiskártyás is az én ellenfelem,
Ha mindez nem igaz, folyják ki a szemem.
Múltkor megverte egy nő az esernyővel,
Akinek tartozott, csókért, öt pengővel.
Eladná az anyósának bugyogóját,
Hogy kifizethesse kocsmai kontóját.
Hogy újra ihasson, hogy új hitelt kérjen,
Ilyen szép mákvirág nem segít a népen.
Azért hát választó polgárok, magyarok,
Ne a széltolóra, csak rám szavazzatok.
Rám, a magyar honunk kiváló fiára,
Jegenyefa magas, szerény ibolyára...

*

Razzia

Rendőrök, detektívek,
Gyilkosokat keresnek,
Falbontókat keresnek,
Tolvajokat keresnek,
Betörőket keresnek,
Kasszafúrót keresnek,
Orgazdákat keresnek,
Romlott nőket keresnek,
Csavargókat keresnek,
Koldusokat keresnek, -
Rendőrök és detektívek
Nagy autón érkeznek...

Ülök egy kiskocsmában,
Zsugori fény lángjában,
Gyapjas, bűdös nagy füstben,
Bor hortyog a belemben.
Figyelem a razziát,
Valóság gondoláját,
Sok embert visz, elszállít,

Ki kötekedőn tágít –
„Ha nincs igazolványa,
Bízza magát sorsára,
Ha nincs bűne, kiderül,
Egyszer minden kiderül.”

Én nékem is menni kell
Tolonházba jutni kell,
Igazolvány nálam nincs,
Van nálam egy nagyobb kincs:
Bűntelenség árvaság,
Mint virágtól terhes ág,
Beülök a kocsiba,
A nagy rabomobilba,
Razzia volt, razzia,
Suhanunk a toloncba...

*

Hizlaló gyilkosok

A magyar szalonnát szeret,
Hurkát, kolbász, sonkát szeret,
A disznót körüludvarolja,
Egy éven át simogatja,
Száz mozinál jobban nézi,
Moslékkal hízeleg néki,
Tömi korpázott csalánnal,
Darával, kukoricával,
Gondolatban meg-megkérdi,
Rádiót vegyen-e néki?
Hátha mg jobban hízna, ha
Kamarazenét hallgatna?
Egy éven át nevelgeti,
Simogatja, etetgeti,
Hogy azután szíven bökje,
Egy nagy késsel...

*

Utolsó versem

Születtem, éltem.
Lettem, mentem,
Csókoltam, kértem,
Hazudtam, szerettem.

Boroztam, könnyeztem,
Őszültem, vívódtam,
Szép voltam, csúf voltam,
Henyéltem, Kínlódtam.

Törődtem, nem bántam,
Akartam, ellöktem,
Elhívtam, öleltem,
Csókoltam, leköttem.

Vigyáztam, eladtam,
Vittem, meg nem vittem,
Jó voltam, rossz voltam,
Hittem és nem hittem.

Takarítottam, mulattam,
Rejtőztem, fénylettem,
Sebeket kötöttem,
Fölmaradtam, égettem.

Tanultam, nem tanultam,
Verettem, űzettem,
Csókokat aszaltam,
Nyílottam, bűzlöttem.

Terveztem jót, rosszat,
Két táblán arattam,
Ördög és úr súgott:
Magamnak maradtam.

Jártam én az útján
Gazdagnak, szegénynek,
Öregnek, ifjúnak,
Balhitnek, reménynek.

Örömnek, bánatnak,
Kancsónak, tócsának,
Disznónak, lelkeknek,
Átoknak, nótának.

Véreztem, vétkeztem,
Éheztem, jóllaktam,
Döntöttem, ágyúztam,
Gondoztam, rakattam.

Cibáltam, tréfáltam,
Zokogtam, kacagtam,
Eldobtam, lemertem,
Bontottam, faragtam

Futottam, cammogtam,
Támadtam, kerültem,
Hamisan fönt voltam,
S igazán merültem.
Tettem és nem tettem,
Hoztam és nem hoztam,
Nem loptam, becsültem,
Tiszteltem, oroztam.

Gyaláztam, imádtam,
Kócoltam, fészültem,
Rab voltam, nem voltam,
Vártam, és készültem.

Pihentem, lihegtem,
Suhogtam, robogtam,
Betörtem, gyilkoltam,
Szállásért kopogtattam.

Lefőztem, dicsértem,
Tiportam, emeltem,
Szíveltem, utáltam,
Hallgattam, feleltem.

Szelíd és vad voltam,
Gyáva és vitézlő,
Marcona, lelketlen,
S nagyapós mesélő.

Én voltam! Nem voltam!
Ki lettem, születtem,

Jajgatok s kacagok,
Önmagam, felettem.

Szaladok, nem lépek,
Lerogyok, meghalok,
Senki sem voltam én,
S örökké maradok.

*

Üzenem

Egyszer mindenért felelni kell,
egyszer minden számadásra kerül,
mert él még bennünk a törhetetlen hit,
hogyan nem mindig a szemét marad felül...

Bár ma még csak káromkodni hajt is
a tehetetlen, meddő akarat,
megmozgatja a nehéz hidakat is
az ár ereje, ha gátja szakad.

Pedig egyszer ez is bekövetkezik,
elsodor megfontolást, józan okot
a megalázott szívben égiglobbant harag.
S a legény, ki eddig dallal szórakozott

a virágban terhes réteken,
a gazda, aki izzadva kapált,
az asszony, aki kenyeret dagaszt:
eljön kiosztani a megérdemelt halált!

Egyszer minden mocskos patkányra
rászakad az örök rémület,
s ti, akik ma mégis rajtunk rágtok,
tudjátok meg: nincs könyörület! . . .

Kérges markunk ököllé duzzad,
fáradt szemünk mintha villám volna,
s megismeri büszke úrmagunkat,
kifosztott fajtánk minden árulója .

<http://sertokalman.freeweb.hu/>

+

A szélsőbalról a szélsőjobbig - Sértő Kálmán, az őstehetség (1910-1941)

http://www.boldogsag.net/index.php?option=com_content&view=article&id=15596:a-szelsbalrol-a-szelsjobbig-sert-kalman-az-stehetseg-1910-1941&catid=1003:elestsors-peldazatok-szellemiseg-lelkuelet-es-arc-&Itemid=639